

ALS HOMES FUTURS

Bertold Brecht

I

Veritablement, visc en temps d'ombres.
És insensata la paraula ingènua. Un front llis
revela insensibilitat. El que riu
és que no ha escoltat encara la notícia terrible,
encara no li ha arribat.
Quins temps aquests en que
parlar sobre arbres és quasi un crim
perquè suposa callar sobre tantes alevosies!
Aquest home que va tranquil·lament pel carrer
el trobaran els seus amics
quan el necessitin?
És cert que encara em guanyo la vida
Però, creieu-me. És pura casualitat. Res
del que faig em dona dret a afartar-me.
Per casualitat me n'he lliurat. (Si la meva sort acabés,
estaria perdut).
Em diuen: "Menja i beu! Gaudeix del que tens!"
Però com puc menjar i beure
si al famèlic li prenc el que menjo
i el meu vas d'aigua li fa falta a l'assedegat?

I, tot i així, menjo i bec.
M'agradaria ser savi també.
Els vells llibres expliquen la saviesa:
apartar-se de les lluites del món i transcórrer
sense inquietuds el nostre breu temps.
Lliurar-se de la violència.
donar bé per mal,
no satisfer els desitjos i fins
oblidar-los: tal és la saviesa.
Però jo no puc fer res d'això:
Veritablement, visc en temps d'ombres.

II

Vaig arribar a les ciutats en temps del desordre,
quan la gana regnava.
Em vaig barrejar entre els homes en temps de rebel·lia
i em vaig rebel·lar amb ells.
Així vaig passar el temps
Que em fou concedit a la terra.
El meu pa el vaig menjar entre batalla i batalla.
Entre els assassins vaig dormir.
Vaig fer l'amor sense prestar-li atenció
i vaig contemplar la naturalesa amb impaciència.
Així vaig passar el temps

que em fou concedit a la terra.
En els meus temps, els carrers desembocaven en pantans.
La paraula em traïa al botxí.
Poc podia jo. I els poderosos
se sentien més tranquils, sense mi. Ho sabia.
Així vaig passar el temps
que em fou concedit a la terra.
Escasses eren les forces. La fita
estava molt lluny encara.
Ja es podia veure clarament, tot i que per mi
fos quasi inassolible.
Així vaig passar el temps
que em fou concedit a la terra.

III

Vosaltres, que sorgireu del marasme
en el que nosaltres ens hem enfonsat,
quan parreu de les nostres debilitats,
penseu també en els temps d'ombres
dels que us heu escapat.
Canviàvem de país com de sabates
a través de les guerres de classes, i ens desesperàvem
on sols hi havia injustícia i ningú s'alçava contra ella.
I, tot i així, sabíem que també l'odi contra lo baix
desfigura la cara.
També la ira contra la injustícia
posa ronca la veu. Desgraciadament, nosaltres,
que volíem preparar el camí per l'amabilitat
no poguérem ser amables.
Però vosaltres, quan arribin els temps
en que l'home sigui amic de l'home,
penseu en nosaltres
amb indulgència.

A LOS HOMBRES FUTUROS

Bertold Brecht

I

Verdaderamente, vivo en tiempos sombríos.
Es insensata la palabra ingenua. Una frente lisa
revela insensibilidad. El que ríe
es que no ha oído aún la noticia terrible,
aún no le ha llegado.

¡Qué tiempos éstos en que
hablar sobre árboles es casi un crimen
porque supone callar sobre tantas alevosías!
Ese hombre que va tranquilamente por la calle
¿lo encontrarán sus amigos
cuando lo necesiten?

Es cierto que aún me gano la vida
Pero, creedme, es pura casualidad. Nada
de lo que hago me da derecho a hartarme.
Por casualidad me he librado. (Si mi suerte acabara,
[estaría perdido]).
Me dicen: «¡Come y bebe! ¡Goza de lo que tienes!»
Pero ¿cómo puedo comer y beber
si al hambriento le quito lo que como
y mi vaso de agua le hace falta al sediento?
Y, sin embargo, como y bebo.

Me gustaría ser sabio también.
Los viejos libros explican la sabiduría:
apartarse de las luchas del mundo y transcurrir
sin inquietudes nuestro breve tiempo.
Librarse de la violencia.
dar bien por mal,
no satisfacer los deseos y hasta
olvidarlos: tal es la sabiduría.
Pero yo no puedo hacer nada de esto:
verdaderamente, vivo en tiempos sombríos.

II

Llegué a las ciudades en tiempos del desorden,
cuando el hambre reinaba.
Me mezclé entre los hombres en tiempos de rebeldía
y me rebelé con ellos.
Así pasé el tiempo
que me fue concedido en la tierra.
Mi pan lo comí entre batalla y batalla.

*Entre los asesinos dormí.
Hice el amor sin prestarle atención
y contemplé la naturaleza con impaciencia.
Así pasé el tiempo
que me fue concedido en la tierra.*

*En mis tiempos, las calles desembocaban en pantanos.
La palabra me traicionaba al verdugo.
Poco podía yo. Y los poderosos
se sentían más tranquilos, sin mí. Lo sabía.
Así pasé el tiempo
que me fue concedido en la tierra.*

*Escasas eran las fuerzas. La meta
estaba muy lejos aún.
Ya se podía ver claramente, aunque para mí
fuera casi inalcanzable.
Así pasé el tiempo
que me fue concedido en la tierra.*

III

*Vosotros, que surgiréis del marasmo
en el que nosotros nos hemos hundido,
cuando habléis de nuestras debilidades,
pensad también en los tiempos sombríos
de los que os habéis escapado.*

*Cambiábamos de país como de zapatos
a través de las guerras de clases, y nos desesperábamos
donde sólo había injusticia y nadie se alzaba contra ella.
Y, sin embargo, sabíamos
que también el odio contra la bajeza
desfigura la cara.
También la ira contra la injusticia
pone ronca la voz. Desgraciadamente, nosotros,
que queríamos preparar el camino para la amabilidad
no pudimos ser amables.
Pero vosotros, cuando lleguen los tiempos
en que el hombre sea amigo del hombre,
pensad en nosotros
con indulgencia.*